

Recensie het Algemeen Dagblad Josephine B.

Actrice Channah Hewitt schittert in musical over Josephine Baker en poetst alle minpuntjes weg

Het leven van Josephine Baker, de Frans-Amerikaanse revuester en wereldverbeteraar, is meer dan boeiend en levert een topmusical op. En ook een Nederlandse ster: Channah Hewitt.

Channah Hewitt pakt het publiek helemaal in met haar prachtige stem en gedecideerde spel. Beeld Wesley de Wit

“Ben ik hiervoor teruggekomen, voor dit gezeik?” Op aandringen van haar geliefde en manager Pepito Abatino (Joey Ferré) is Josephine Baker terug naar Amerika gegaan om een poging op Broadway te wagen. Het is 1936 en zwarte Amerikanen worden nog net zo vernederd als in het jaar dat Baker Amerika als tiener verliet.

Wat een verschil met Parijs, waar ze een racismevrij artiestenleven leidt. Haar roem begon met haar befaamde ‘danse sauvage’ met ontbloot bovenlijf en bananenrokje (buitengewoon decent door regisseur Martin Michel in beeld gebracht), maar ze werd al snel op waarde geschat als echte revuester.

Racistische columnist

In New York krijgt ze hatelijke recensies: ‘Geen niveau voor Broadway, slaapverwekkend.’ Zij vlucht snel weer naar Parijs. Na haar werk voor het Franse verzet en optredens voor de geallieerde troepen in Noord-Afrika, volgt in de jaren vijftig een tweede trip naar haar gesegregeerde geboorteland.

Het wordt een drama, dat uitloopt op een mediagevecht met de gevierde, arrogante, racistische columnist Walter Winchell, die ‘de communist’ in zijn columns figuurlijk doorzaagt. Dat wordt op het podium naar een Hans Klokachtige scène vertaald.

Als we daar in het verhaal zijn aanbeland – en dan moeten haar verzameling adoptiekinderen uit alle windstreken, haar financiële problemen en haar innige contact met Martin Luther King nog komen – heeft Channah Hewitt het publiek al helemaal ingepakt met haar prachtige stem en gedecideerde spel: elegant, joyeus, opwindend. Ze wordt daarbij geholpen door de scherpe en soms geestige tekst van Frank Van Laecke en Allard Blom en puike composities van Sam Verhoeven, begeleid door een lekker fel vijfmanzorkest.

Denkbeeldig kind

Buitengewoon grappig is het duet *Samen* met haar laatste echtgenoot Jo Bouillon (Yannick Plugers), een frisse variant op *Omdat ik zoveel van je hou* uit de musical *De Jantjes*. Als Fantine in *Les Misérables* ging Hewitt helaas al na één solo dood, nu kunnen we tweeëneenhalf uur van haar genieten.

Pauzefinales zijn meestal een paar minuten vuurwerk met zang en dans, maar aan het slot van de eerste akte zit Hewitt als een dood vogeltje in elkaar gedoken als ze te horen heeft gekregen dat bij een spoedoperatie haar baarmoeder is weggehaald. Zij zingt ingetogen, ontroerend *Als je naar me lacht* voor het denkbeeldige kind dat er nooit zal komen. Groots.

Hewitt wordt omringd door acht mannen als dansers en in verschillende rollen. Dat is in haar verhouding tot mannen goed gekozen, maar de choreografie van Martin Michel voor die acht is wel heel traditioneel en braaf. Ook het decor, wellicht een verwijzing naar art deco, maar vooral een ogenschijnlijke verzameling kerkorgelpijpen, is dodelijk saai. Gelukkig compenseert Hewitt alle minpuntjes in deze zalige musical.